

Milí bratři, milé sestry,

minulý týden u nás ve sboru probíhal dětský tábor. Letošním tématem bylo ovoce Božího Ducha – tak jak je popsáno v nyní přečteném oddílu z listu Galatským. Každé ráno jsme s dětmi začínali společnou pobožností, kde jsme přemýšleli nad jedním typem ovoce Ducha. Všech devět jsme neprobrali. Jen pět, jedno na každý den: *Lásku, radost, trpělivost, pokoj a sebeovládání*. A dnes bych se také s vámi chtěl zamyslet nad těmito plody Ducha. A zároveň bych vám rád dal nahlédnout do naší činnosti na táboře. Bude to tedy dnes trochu jiné kázání, než na která jste zvyklí.

V pondělí jsme si vysvětlili, že Duch svatý působí v nás, kteří jsme uvěřili Pánu Ježíši Kristu. Zakoření v nás. Roste v nás a sílí. A po nějakém čase také skrze nás vydává plody, z kterých i druzí lidé mají užitek. Mohou z nás obrazně řečeno sbírat a jíst zralé ovoce.

A prvním a také vůbec nejdůležitějším ovocem Ducha svatého je **LÁSKA**. Láska, o které kdekdo mluví, ale nikdo vlastně moc neví, co to ve skutečnosti je a jak se projevuje.

Pán Ježíš nás učí o lásce třeba ve svém podobenství o milosrdném Samařanu (**L 10:25-38**). To byl první biblický příběh, který jsme si s dětmi povídali. Jen v kostce: Jednoho člověka, kterého lupiči zbilí a okradlí, zachrání člověk, od kterého by to vůbec nečekal. Zatímco zbožný kněz a po něm levita, kteří jsou levita – jdoucí domů z bohoslužeb - tohoto polomrtvého bratra ve víře obejdou a nepomohou mu, Samařan se u něj zastaví, obváže mu rány, naloží ho na osla a odveze jej do hospody. Zachrání mu život. A to se Samařané s Židy vůbec neměli rádi. Ovšem toto nepřátelství nestálo onomu Samařanovi v cestě milosrdenství. On pomohl tomu potřebnému. Zachránil mu život.

Pointu celého příběhu děti ze začátku moc nechápaly. Ptal jsem se jich, zda mají nějaké nepřátele, nebo naopak: zda je někdo nemá rád a nevychází s nimi. Nikdo nemohl na nic přijít. Všichni přece mají rádi všechny. Až jsme si vzpomněli na školu. A najednou to věděly. Učitele a učitelky – ty přece lze občas považovat za nepřátele. A tak si děti uvědomily, že mají i učitelkám pomáhat a milovat je – i přesto, že je nutí do nudného učiva a zakazují jim zbořit školu o přestávkách.

A také jsme si vysvětlovali, že milovat druhého člověka znamená dávat mu to, co zrovna potřebuje. Těžko budete polévat vodou někoho, kdo se topí, že? A těžko budete polévat benzínem někoho, kdo hoří. To děti celkem rychle pochopily...

Když člověk potřebuje povzbudit, nebudeme ho srážet k zemi, ale povzbudíme ho. Když člověk potřebuje potěšit, neubijeme ho výčitkami - ale potěšíme ho. Ale když potřebuje napomenout, nebudeme mlčet a napomeneme ho. Když bude mít hlad, dáme mu jíst a neřekneme mu, aby si hned našel práci.

Myslím si, že právě toto podobenství bude v Evropě čím dál aktuálnější – díky přílivu imigrantů. Ale tím už jsem dětské hlavičky nezatěžoval.

V úterý jsme probírali **RADOST**, další ovoce Ducha svatého. K tomu jsme si vyprávěli Ježíšovo podobenství o marnotratném synu (**L 15:11-32**). Děti vyvalily oči, když slyšely, že v bibli jsou i sprostá slova. Vždyť ten marnotratný syn prohýřil otcovo jmění s děvkami, říká se tam.

Ptal jsem se dětí, z čeho ony mají v životě radost. Překřikovaly se: *Mám radost z toho, že jsou konečně prázdniny. Že jsem měl samé jedničky na vysvědčení. Mám radost, že je tábor. Já mám radost, když můžu hrát na počítači hry.*

No a pak jsem se jich ptal, jak dlouho jim ta radost vydrží. Radost z prázdnin vydrží přesně dva měsíce, až do 1. září. Radost z jedniček mají děti až do chvíle, kdy babi s dědou finančně ocení tyto mimořádné školní úspěchy. Potom už je vysvědčení bezcenné. A radost z počítačových her je často ještě kratší – dokud rodiče nevypnou počítač, nebo dokud nevypne proud, nebo dokud se člověk definitivně nezblázní. A myslím, že nám dospělým také radost nevydrží dlouho. Často ji střídá smutek, vztek, deprese, starosti všeho druhu.

Proto se máme, zaměřit na radost z Pána Boha, a z jeho díla pro nás. Největší a nejdelší radost je radost omilostněného hříšníka. Marnotratný syn - poté, co si do sytosti užil radostí tohoto světa a málem u toho zemřel hlady – se rozhodl vrátit do domu svého Otce. A Otec ho přijal. Neřekl mu, že odted' už nebude jeho synem. Že bude maximálně spát ve chlívkou s prasaty. Ne! *Tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.* (L 15:24). Hříšník se raduje z Božího přijetí, z Boží milosti. A Bůh se raduje z návratu hříšníka. Největší radostí člověka je tedy být blízko Bohu. Taková radost jen tak nevyprchá.

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám radujte se... (Fp 4:4) – tento verš se děti učily v úterý nazpaměť.

A nakonec jsem jim říkal: *Děti, netoulejte se! Neodcházejte od Pána Boha daleko pryč, nevzdalujte se mu v životě. Ale pokud se tak jednou přece jen stane, vzpomeňte si na marnotratného syna, který se k otci vrátil. Vraťte se pak i vy k Pánu Bohu – on vás přijme, protože vás miluje.*

Ve středu jsme se zamýšleli nad **TRPĚLIVOSTÍ**. Dětem jsem nejprve položil dvě otázky, na které spolu s vedoucími měly odpovědět. Za prvé: Co je to trpělivost? A za druhé: Kde se s trpělivostí setkáváme? Tedy: Kteří lidé kolem nás jsou trpěliví? Všechny skupiny se shodly, že trpělivost znamená na něco v životě čekat. Čekání – to je trpělivost. Dále se pokorně shodly na tom, že moc trpělivé nejsou. Tedy až na malého Marťu Soviše, který tvrdil, že on jediný je trpělivý.

Ale kdo je tedy trpělivý? Jedna skupinka vytvořila stupnici trpělivosti. Poslouchejte dobře: *Nejtrpělivější je Bůh. Hned po něm je rybář. Po rybářovi je maminka. Po mamince paní učitelka. A na páte přičce v trpělivosti se umístil tatínek.*

S tím rybářem to trefily. Vždyť rybář je ten, který nahodí udici – a čeká. A čeká. A čeká. A čeká. Nic víc udělat nemůže - než jen nahodit a čekat. A jsou chvíle, kdy ryby berou. A jsou okamžiky, kdy ryby neberou. Mnohé naše děti, jak jsem zjistil, s rybařením mají zkušenosti. A některé z nich dokonce mají i rybářský lístek.

Stejně je to v životě křesťana. Křesťan se modlí. Volá k Hospodinu. Prosí Boha o všelijaké věci, přimlouvá se za mnohé lidi. A pak čeká. A Pán Bůh si někdy dává na čas. Nechává naše modlitby někdy velmi dlouho nevyslyšené. Ale on jistě ví, proč to dělá. Proč nám nesplní hned všechna naše přání.

Děti, my jsme na to dnes zvyklí, říkal jsem jim. My jsme k tomu v naší společnosti přímo vedeni. My jsme zvyklí mít všechno hned. Stačí, když máš prachy. Můžeš si bez čekání koupit, cokoli si usmyslíš. Ale vaši rodiče vám přece nedávají všechno hned. Přemýšlejte, proč. No, protože kdyby vám hned splnili každé vaše přání, pak by z vás vyrostli rozmazlení spratci - a ne slušné a dobře vychované děti.

A stejně s námi jedná náš nebeský Otec. Učí nás trpělivosti. Učí nás poslušnosti. Učí nás závislosti na něm. Učí nás čekat. Proč? Protože z nás nechce mít rozmazlené děti, ale pěkně vychované syny a dcery. Verš k zapamatování byl ten den z Jakubovy epištoly: *Buďte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně. Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. (Jk 5:7)* Děti se ho trpělivě učily. Někteří sice potom říkali: *Pohleďte, jak rohlík čeká trpělivě...* Ale všechny mouchy jsme nakonec vychytali...

A jako příklad trpělivosti jsme vyzdvihli starého Simeona (**L 2:22-28**). Jemu Hospodin slíbil, že nezemře, dokud na vlastní oči nespatří Spasitele. A tento stařec trpělivě čekal. A čekal. A čekal. Až se dočkal. Před svou smrtí si ještě v náručí pochoval právě narozeného Ježíše a směl jemu i jeho rodičům požehnat. Potom už mohl pokojně zemřít. Pán Bůh ho dlouho napínal. Ale nakonec Simeonovi dal to, co mu slíbil. Kéž bychom se k takové trpělivosti také postupně probojovali. Netrpělivost je dnes naprosto běžná a někdy je považována dokonce za ctnost – i v křesťanských kruzích. Ale netrpělivost, bratři a sestry, není mezi ovocem Božího Ducha – na rozdíl od trpělivosti.

Ve čtvrtek jsme se zabývali **POKOJEM**. Vykládal jsem dětem, že pravého pokoje my lidé ve světě nikdy nedosáhneme jiným způsobem než tak, že přijmeme Pána Ježíše Krista do svého srdce. Pokoj v našem srdci, který vytvoří Duch svatý - takový pokoj se potom šíří i dál. Šíří se dál do našeho okolí.

Děti dostaly za úkol nacvičit s vedoucími pantomimu na téma pokoj. Nejvíce mě zaujalo, když jedna skupina dětí vytvořila půlkruh. Naproti nim si stoupy dvě vedoucí, něco jim povídaly a rozhazovaly u toho rukama. Pak si děti mezi sebou podaly pravici a něco krátkého si s úsměvem řekly. A nakonec jim vedoucí rozdávaly linecké pečivo, které vzápětí všichni zapíjeli sirupem ze zavařovací sklenice.

Ano, tato skupina zahrála večeri Páně. Nejprve si děti vyslechly, že jim Bůh odpouští jejich hříchy - a poté si mezi sebou podávaly ruce se slovy: *Pokoj tobě*. Vystihli tím něco podstatného. Těžko můžeme druhým odpouštět a žít s lidmi v pokoji, pokud jsme do hloubky neprožili, že nám samotným Bůh v Ježíši Kristu odpustil, že nás vzal na milost, že nás – navzdory našemu hříchu – přijímá za své a miluje nás. Když prožiješ smíření s Bohem, pak jsi schopen šířit kolem sebe mír a pokoj.

Žádný mír mezi lidmi nebude, pokud lidé nejdřív neprožijí pokoj s Bohem. To žel nakonec vidíme den co den v televizních zprávách z různých koutů světa, ale také na vlastní oči třeba v naší obci.

Proto jsem dětem vykládal příběh o ženě hříšnici (**L 7:36-50**), která v domě zbožného farizea smáčela Ježíšovy nohy svými slzami, utírala je svými vlasy a potírala jeho nohy vzácným olejem.

A Ježíš jí odpustil – hodně jí odpustil. A to navždy změnilo její život. Teprve to přineslo pokoj do jejího života. Ale také ochotu druhým lidem odpouštět, druhé lidi milovat, vnášet do jejího okolí pokoj.

No a v pátek jsme si povídali o **SEBEOVLÁDÁNÍM**, posledním ovoci Božího Ducha - podle toho seznamu z listu Galatským. Děti spolu s vedoucími měly složit básničku na toto ovoce. Myslím si, že se jim to vcelku povedlo, však posuďte sami: *Sebeovládání je věda, kdo to neumí, tak běda. Líp než já to umí děda, babka je však zlostí bledá. Nemusíš hned dávat ránu, stačí začít přemýšlet, uvědomit si po ránu, jak ovládat máš svůj hněv.*

Děti tedy většinou pochopily sebeovládání jako schopnost zastavit svůj hněv vůči druhým lidem, jako hráz proti rostoucí zlobě a vzteku. To je určitě pravdivé. Ale není to všechno. Když půjdeme do hloubky, pak sebeovládání v křesťanském smyslu znamená předat ovladač našeho života do rukou Ducha svatého. My lidé sice máme správně ovládat sami sebe. Jenže tuto schopnost jsme ztratili. Kvůli hříchu, který nás ovládl. Kdo je daleko od Boha, ten těžko může sebe sama ovládat správně. Dětem jsem přinesl auto na dálkové ovládání. A úporně jsem se snažil to auto rozjet pomocí ovladače od televize. *To vám nepojede, křičely. A proč mi to nejede?*, ptal jsem se. *Máte blbý ovladač.* Tak jsem zkusil vzít ten správný - a auto se nakonec rozjelo.

Přesně tak je tomu s námi. Máme špatný ovladač, dokud do nás z milosti Boží nevstoupí Duch svatý, který nás povede správně, tedy tak, aby se to Bohu líbilo a lidem skutečně prospívalo. A proto se máme dnes a denně modlit za to, aby nás Duch svatý vedl, abychom my nevedli sami sebe bez něj.

Ale protože je spousta lidí přesvědčena, že je vede Duch svatý, je potřeba to vyvážit. Jak poznáme, že nás Duch svatý vede, že nás řídí? Jedině tak, že náš život bude v souladu s Božím slovem. To je jediné měřítko, podle kterého to poznáme. Duch a Slovo – to jsou Boží nástroje vedení člověka.

Z Písma jsme proto ten den četli příběh o zázračném rybolovu (**L 5:1-11**). Petr - unavený po nočním neúspěšném lovu - nejprve nechce Ježíše poslechnout. Nechce vyjet na hlubinu a spustit tam sítě. *Pane, to je šílený nápad. Ve vsí úctě: Ty moc rybolovu nerozumíš a my máme za sebou fakt náročnou noc.* Ale Nakonec však Pánu Ježíši řekne: *Ale na tvé slovo spustím sítě.* A to je přesně ono! Na tvé slovo – protože jen to tvé slovo mě správně vede v každé oblasti mého života. Pokud budeme denně prosit o vedení duchem svatým, pokud se budeme snažit žít podle Božího Slova – pak správně budeme ovládat sami sebe. Jinak řečeno: Předáme vedení našeho života tomu, kterému náš život patří.

I já jsem měl nakonec v pátek problém se ovládnout. Ale ne abych se hněval, ale abych krotil svůj smích. A to ve chvíli, kdy se mě jedno dítě zeptalo: *Můžu vám říct dnešní verš, pane farmáři?*

Bratři a sestry, já přece nejsem žádný farmář. To Bůh je farmář. Pro lásku Ježíše Krista v nás zasadil svého Ducha, který v nás roste, sílí – a skrze nás vydává v pravý čas chutné ovoce, zralé plody. Nechme tedy Boha pracovat, dejme prostor Duchu svatému růst a sílit v nás – aby ještě mnozí lidé v naší blízkosti měli užitek z jeho ovoce.

Modlitba: Bože, Duchu svatý, jsme ti vděční za to, že v nás žiješ, že v nás rosteš – k velikému užítku nás samých, ale i těch, kteří žijí vedle nás. Vyznáváme však, že tvému růstu v nás často bráníme. Že ovoce, které z nás vychází, je často trpké, kyselé, nezralé. Prosíme tě tedy, abys s námi měl trpělivost a stále s námi pracoval. Ať žijeme k prospěchu našich bližních a ke tvé chvále. Amen.